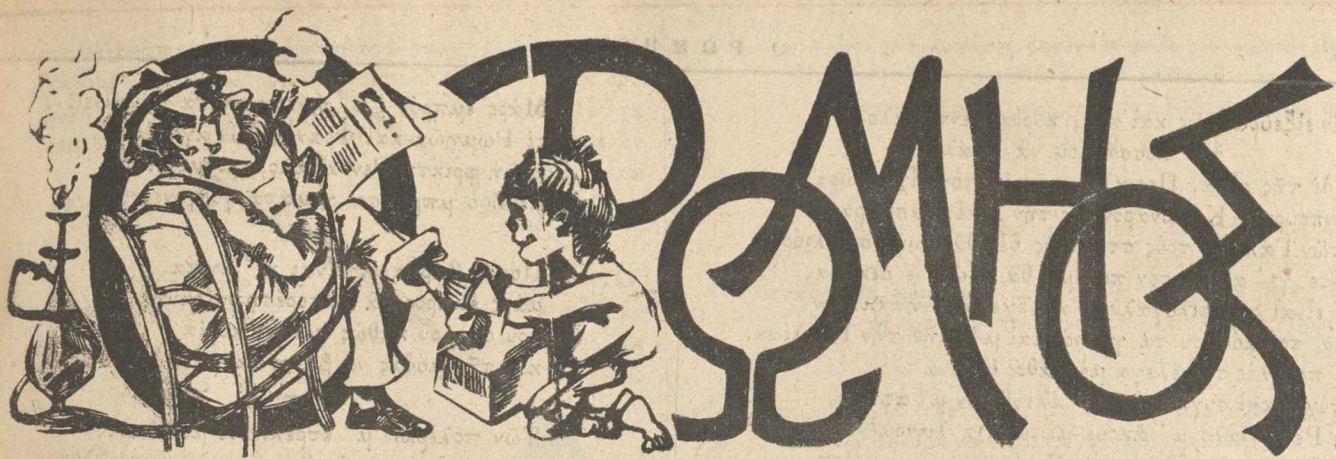

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου ἔξη,
αἶμα τῶν Χοβάς ἄς τρέξη.

Ἐνδεκα καὶ πεντακόσα
κι' ὅλ' ἡ φύσις γαυριῶσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Δὲν τᾶμαθες ;

Π. —

Φ.

Δὲν τᾶμαθα...

Κι' ἐγὼ τὸ παλληκάρι
ἐπῆγα κι' ἐπολέμησα μὲς 'στὴν Μαδαγασκάρη,
κι' ἀμέσως ἡ Βασίλισσα, κοτζάμ ἀντρογυναῖκα,
ἐποῦ 'στὸ μπόι ξεπερνᾷ καὶ Καραπάνους δέκα,
ἡ Ρενναβάλο δηλαδή, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνη,
ἀπλόνει τῆς χερούκλαις τῆς κι' αἰχμάλωτο μὲ πιάνει,
καὶ πᾶμε 'στὸ Παλάτι τῆς χωρὶς τὰ χωρατὰ...
Θεέ μου τί βασίλισσα !... μαννοῦλα μου τί πάχος !...
ποῖός εἶσαι σύ, ζωντόβολο ; βαναύσως μ' ἐρωτᾷ...
Κορδόνaros τῆς ἀπαντῶ καὶ Μαραθωνομάχος.

Καὶ τί ζητεῖς 'στὸν τόπο μας ; μ' ἐρώτησεν ἀγρία...
ἐμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας, τῆς ἀπαντῶ, κυρία,
εἰρηνικοὶ κι' ἀπόλεμοι μὴτ' ἓνα χρόνο μένομε
καὶ κάθε τόσο μὲ φρικτοὺς πολέμους ξεθυμάνομε,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεμοι δὲν ἔχουν μετρημὸ
καὶ κολυμποῦν εἰς αἵματα σχεδὸν ὡς 'στὸν λαίμω.
Γιὰ τοῦτο 'μπούκτησα κι' ἐγὼ τοὺς τακτικοὺς πολέμους
καὶ δεηθεῖς 'στὸν Αἰόλον κι' εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους
μονάχος ἀπεφάσισα νὰ τρέξω κι' ὡς ἐδῶ
ἓναν καινούριο πόλεμο καὶ μιὰ φορὰ νὰ 'δῶ,
κι' ἦλθα καθὼς μὲ βλέπετε, κυρία Ρενναβάλο,
σ' ἓνα παπούτσι καὶ τῆς δῶ ποδάρις σας νὰ βάλω.
Καὶ τότε μ' ἐτριγυρισάν ἡ σκλάβαις τῆς κι' οἱ σκλάβοι,
καὶ τί θὰ 'πῇ Κορδόνaros ; μοῦ λέγει καὶ θυμόνει,
κι' ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃ
τῆς ἄσπρης βρακοζώνας μου τῆς δείχνω τὸ κορδόνι,
πολλὰ δὲ τῆς ὠμίησα περὶ τοῦ Θεωρῆ
πῶς πάντοτε γιὰ πόλεμο τὸν πιάνει τὸ μπουρί,
πῶς ὀνομάζεται παντοῦ κλεινὸς Βουλγαρομάχος
κι' ἡ γῆ τὸν πρέμει πᾶσα,
πῶς κόβει καὶ τὰ χέρια του ψυχραίμως κι' ἀταράχως
ποῦ λές πῶς κόβει πρᾶσσα.
κι' ὁπότεν βλέπω 'στὴν Ἀρχὴν τὸν τρομερὸν Κορδόνιον
κοχλάζει μὲς 'στὸ στῆθος μου πολεμικὸν ὀαιμόνιον,

και δεν είδεω πώς και πού, κυρία Ρενναβάλο,
την λύσσα μου να βγάλω.
Προς δε τής είπα, Περικλή, πώς αν τον είχε τώρα
Πρωθυπουργόν Κορδόναρον εις την Μαδαγασκάρα,
από των Γάλλων τούς στρατούς δεν θάπρωγε σπαλιύρα
κι' ούτε γι' αυτόν τον πόλεμο θά 'ξώδευε δεκάρα,
γιατ' είναι και φιλόγαλλος κι' έχει στενήν φιλίαν
μ' όλα του κόσμου τὰ γαλιὰ κι' μ' ὅλην τὴν Γαλλιάν.
Αὐτὰ πού λές τῆς ἔλεγα με πάθος ὁλοένα
μὴν τύχη και συγκινηθῇ κι' ἐλεύθερον μ' ἀφήση,
κι' ἡ Ρενναβάλο μ' ἄκουε με μάτια λιγωμένα
και μούλεγε πώς ἤθελε τὸν Μπάριμπα νὰ γνωρίση.
'Αλλ' ὅμως τῆς ἐσύστησα 'στὸ κράτος τῆς νὰ πάρη
και τὸν Τρικούπη τὸν σοφὸ και τὸν παραπονηάρη,
τώρα πού τὴν σοφίαν του τὸ κράτος παρεγνώρισε
και μίαν σύνταξιν λαβὼν δραχμῶν πεντακοσίων
ἐκ τῆς ἐδῶ πολιτικῆς με ὅλον ἀπεχώρησε
και ὅαν ἀπόμαχος φρουρεῖ τῆς πείνας τὸ Μουσεῖον.
Γιὰ τὸν Τρικούπη ἐκτενῶς ὠμίλησα κι' εὐγλώττως,
πὼς ἔχει νοῦ πολύξερο και τετραγωνικό,
ἐκτός δὲ τούτου 'φάνηκε και κανονίερης πρώτος
και θά τῆς ἐχρησίμεινε 'στὸ πυροβολικό.
Αὐτὸς τῆς εἶπα πὼς ποτὲ δὲν ρίχνει κουτουροῦ
και μανιώδης φίλαγγλος πὼς εἶναι πρὸ καιροῦ,
κι' ἐνεκα ταύτης τῆς μακρᾶς και φλογερᾶς φιλίας
θ' ἀπέκτα πρώτον σύμμαχον τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας.
Πρὸς δὲ περὶ Συντάγματος τῆς εἶπα και θεσμῶν,
πὼς τώρα θά τελειώσωμε και τὸν συμβιβασμὸν,
κι' ἂν θέλῃ κι' οἰκονομικῶς 'στὸ κράτος τῆς νὰ δράσῃ
'Ελληνικὰ χρεώγραφα τῆς εἶπα ν' ἀγοράσῃ.
Κι' ἐκείνη μετὰ σκέψεως μ' ἐρώτησε πολλῆς
ἂν Βασιλεὺς μᾶς κυβερνᾷ ἢ μόνον Βασιλεῖς,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα χωρὰτὰ «δὲν ξέρω, Ρενναβάλο,
και θὰ με συγχωρήσετε γιὰ τούτο ν' ἀμυιβάλω».
Τοιαῦτα κι' ἄλλα, Περικλή, σημαντικὰ τῆς μίλησα,
κι' ἡ τῶν Χοθᾶς Βασίλισσα
ὡσὰν Μαινὰς ἀπέσπασε τὸ φονικὸν τῆς ξίφος
και Κορδοκαλούμπρος εἰπούσα πρὸς τὸ στίφος,
μεθ' ὧν τῆς τῶν μαχητῶν, μικρῶν τε και μεγάλων,
ἐξώρμησε λυσίκριμος 'στὰς στρατιάς τῶν Γάλλων,
και μούδωσε τὸν ναῦλο μου γιὰ ν' ἀλλῶ 'στὰς Ἀθήνας
τὴν τροπαιοῦχον νίκην τῆς κι' ἐδῶ νὰ τὴν κηρύξω,
και κρῖμα πού 'τελείωσε κι' ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
ἄλλοιως θὰ 'πήγαινα κι' ἐκεῖ τὰ δόντια μου νὰ τρίξω.

Ἰτε παῖδες κλεινοὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἃς ἡχῆση παιάνων χάθᾶς,
κι' ἃς φωτίσωμεν τώρα κι' ἐκείνον
τὸν ἀγροῖκον λαὸν τῶν Χοθᾶς.

Με γυνὰ συνταχθῆτε λεπίδια
'στῆς Γαλλίας τὸν φίλον στρατόν...
'Αφρικῆς μὴ σὰς σκιάζουν ταξείδια,
μὴτ' ἐλώδης πληθὺς πυρετῶν.

Ποῖα δόξα και πάλιν, Θεέ μου!...
ἢ πατρίς μας λαὸς πολιτίζει,
κι' ὁ πολὺς πυρετὸς τοῦ πολέμου
πυρετοῦς Ἀφρικῆς μηδενίζει.

Μὰρς ἐμπρός!... ἡ τρουμπέτα σημαίνει...
τί Ρωμηῶν και Φραντζέζων ἀγῶνες!...
κι' ἡ φρικτὴ Ρενναβάλο προσμένει
μὲ δρό μπράτσα γεμάτα γοργόνες.

Πόσον βάρβαρος εἶναι κι' ἀγρία...
μὰρς ἐμπρός νὰ 'μπορέσῃ νὰ γίνη
τοῦ συρμοῦ καθὼς πρέπει κυρία
και τῆς μὸδας νὰ βάλῃ σκαρπίνι.

Τῶν πολέμων μ' ἐτρέλλανε μούρλα...
μὰρς ἐμπρός... ἃς βαροῦν τὰ ταμπούρλα...
μὰρς ἐμπρός, Περικλέτο και σὺ
μὲ τὴν λόγχην σὲ χέρι θρασύ.

Τεῖναι, βρέ, και γιὰ μᾶς τὰ λειοντάρια
'Αφρικῆς πυρετοὶ και ταξείδια,
τῶν ἀγρίων Χοθᾶς τὰ κοντάρια,
ρινοκέρωτες, τίγρεις και φίδια;

Βλέπω δάφνας εἰς αἶμα βρεγμένας
Βασίλισσας βαρβαροῦ κι' ὠμῆς,
κι' ἃς μὴ γίνεταί πόλεμος ἑνας
ἂν εἰς τούτον δὲν πάμε κι' ἐμεῖς.

Μὰρς ἐμπρός, 'στὸ φτερό σηκωθῆτε,
μὴν ἀφήσετε μύτη κι' αὐτί,
τῆς κυρᾶς Ρενναβάλο ριχθῆτε
Κορδονάρα νὰ γίνη κι' αὐτή.

Π. — Φεύγω λοιπόν...

Φ. —

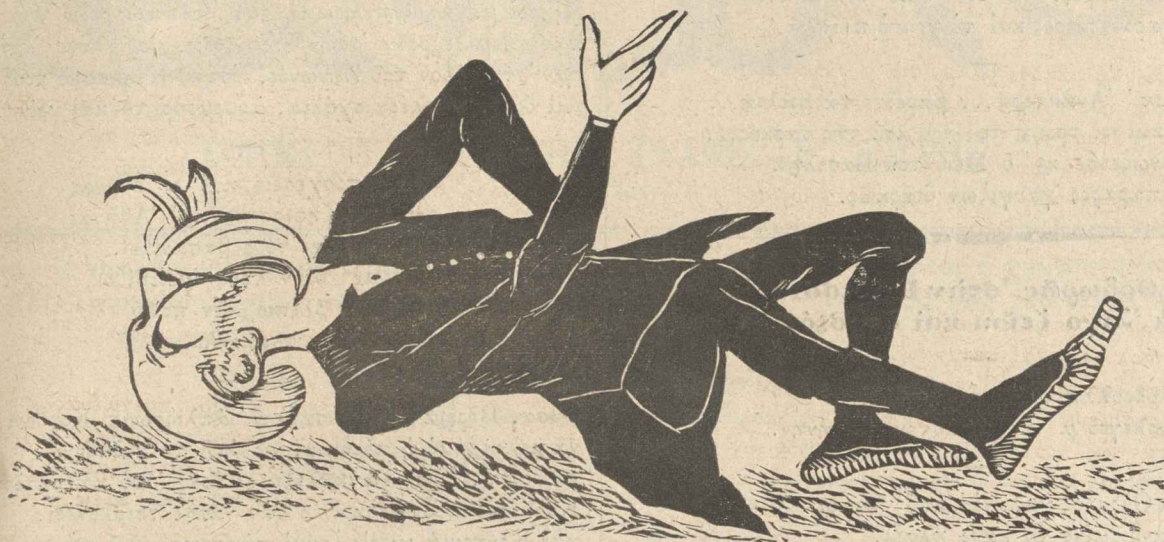
Π. — Μ' ἐπίασε τὸ ντελίριο και πάω 'στους Χοθᾶς...
αὐτοὺς τοὺς Γάλλους πάντοτε τοὺς ἔχω 'στὴν καρδιά μου
φίλησε τὴν γυναῖκα μου καθὼς και τὰ παιδιὰ μου,
και μὴ τὸν φίλον σου ξεχνᾷς, αὐτάδελφός μου κάρα...
εἰς τοὺς Χοθᾶς ὀφείμεθα και 'στὴν Μαδαγασκάρα.
Ποθὼ πολέμων 'Αφρικῆς κι' ἀνθρωποφάγους ἔρωτας
μακρὰν τῆς γεννετείας,
κι' ἴσως σοῦ στείλω σουθενὶρ καμπόσους Ρινοκέρωτας
και Βόας συσφιγκτῆρας.

Κι' ἂν πέσω κάτω σφάγιον Ἀφρικανῶν ἀγρίων
ἃς γράψουν εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές και κρῖον:
«Ὡ διαβάτα, σύννοφρος 'στὸ μνημα τοῦτο στήθι,
ὁ Περικλέτος κείτ' ἐδῶ, Γάλλο-Ρωμηὸς χαλντούπη,
ἐκβαρβαρώσας τῶν Χοθᾶς τάνθρωποφάγα πλήθη
καθὼς ἐξεβαρβαρώσε κι' ἐκείνον ὁ Τρικούπης.»

Φ. — Δὲν θὰ ξεχάσω, Περικλή, καμμιά παραγγελία,
μὰ σὺ νὰ πᾶς με τοὺς Χοθᾶς κι' ἐγὼ με τὴν Γαλλία,
κι' ὅταν οἱ δρό μας βιζαβὶ κι' ἀντίπαλοι 'βρεθοῦμε,
μπάμ μπουμ ἐσύ, μπάμ μπουμ κι' ἐγὼ, ν' ἀλληλοσκοτωθῶμε.

Π. — Ἀς λείψῃ κάθε φροντίς μου κι' ἔννοια,
πάω 'στὸν πόλεμο, μες 'στὰ σκυλιά,
δὸς ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὰ ζαχαρένια
'στὸν Περικλέτο σου χίλις φιλιὰ.

Κι' ὅταν κληθῶν οἱ Βουλευταὶ κι' ἀρχίσουν τὰ βρισίδια
με πρώτο γράφε μου νάλλῶ 'στὸ κράτος ἄρον ἄρον,
νὰ 'ξαπλωθῶμε μιά χαρὰ 'στοῦ Μᾶνη τὰ γρασιδία
ν' ἀκούμε τοὺς λαρυγγισμοὺς ρητόρων και γαιδάρων.

'Αντίο... φεύγω... μὴν ἀμελήσης
τὸν γέρο Μπάριμπα νὰ μοῦ φιλήσῃ.
Δός μου κανένα παληὸ σου ρούχο,
μὰ φίλησέ μου γλυκὰ γλυκὰ
και τὸν Μυλλόρδο συνταξιοῦχο,
πού μᾶς ἀφίνει σπαρρακτικά.

Πὲς τοῦ Τρικούπη πὼς δίχως ἄλλο
θὰ ν' πῶ κι' ἐκείνης τῆς Ρενναβάλο
πὼς ἀνεκόπη ξανά 'στὴ μέση
πρὶν μπαταρία δευτέρᾳ πῆση.

Ὅλων τὸ μέλλον εὐρὺ ξανοίγω...
ἀντίο... φεύγω... μὰ πρὶν νὰ φύγω
τὸ τακτικό σου δέξου λεμποῦτι,
και νὰ κι' ἐκείνη και νὰ και τούτη.

**Χαρῆτε, φίλοι και Κορδονάτοι,
κι' ὁ Θεοδωράκης μες 'στὸ Παλάτι.**

Ἦχῆτε, κώδωνες βαρεῖς, ἤχῆτε, κωδωνίσκοι...
ὁ Θεοδωρὸς γιὰ βίζιτα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει...
'ἦγε νὰ 'βοῇ τὸν Τσάρεβιτς κι' ὁ Βασιλεὺς τὸν 'βρίσκει
και μέσα 'στὸ Γραφεῖο του ἀμέσως τὸν πηγαίνει.
Σφίγγει τὰ χέρια του τὰ δρό, τοῦ κάνει κοπλιμέντα,
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα.

Ὁ κύριέ μου Βασιλεῦ, ὁ Θεοδωρὸς τοῦ λέγει,
μὴ λησμονῆς πῶς μ' ἐπαυσες ἀδικῶς μίαν ἡμέρα,
μὰ σήμερον με δέχεται ἡ σεβαστὴ σου στέγη
κι' εἰσπνέω ζωοπάροχον Βασιλικὸν ἀέρα.

Ἐπιθυμῶν παράποτε πρὸς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρέσω
κύπτω πρὸ τῆς κυρίας μου Μεγαλειότητός σας,
ἂν κι' ἄλλοτε μ' ἠνάγκασε τὸν σκούφον νὰ φορέσω,
αὐτὸν πού σήμερον φορεῖ ὁ πρὶν ἀγαπητὸς σας.

Ἀπανταχοῦ θὰ σαλπισθῇ πὼς ἐγίνα δεκάτος,
μου φαίνεται δ' ὡς ὄνειρον ἐαρινῆς νυκτός
'στὸν σεβαστὸν μου κύριον νὰ καθωμικι κερσί...
ὦ κύριέ μου δούλος σας... ὦ Βασιλεῦ μερσί.

Τοιαυτοτρόπως ὁμιλεῖ, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἀγάπην
πρὸς τῆς Κορδόνας ἀπαντᾷ τὸν κραταῖον σατράπην,
κι' ὁ Θεοδωρὸς ἐσάστισε με τὰ γλυκομυλήματα
και μολθμένους σὲ πιστῶν θερμὰ χειροφιλήματα,
ἐξέλασε κι' ἐπρότεινε 'στὸν Ἀνακτα τὸ χέρι
γιὰ νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ,
μὰ τὸ 'δικὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν κι' ὁ Βασιλεὺς προσφέρει
χωρὶς νὰ τοῦ μιλῇ.

Καὶ Κορδονάτων ἔξωθεν περιχαρὲς χορὸς
τὸ τέλος ἐγκωμιάζε νηστείας ἐπαράτου,
Κορδόναρος ὁ Βασιλεὺς φωνάζει σοδαρὸς,
Κορδόναρος κί' ὁ Τσάρεβιτς ἀπὸ τὴν κάμαρά του.

Κορδόναρος ἀνέκραξε κί' ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
Κορδόναρος ἐβόησε καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ σμῆνος,
Κόρδονος κί' ἡ Πριγκήπισσα μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων,
ὁπότεν κί' ἡ Βασίλισσα τὸν Θεωδωρὴ ζυγόνει
καὶ λέγει Κορδονάραρος, μὰ μέσ' ἀπὸ τὸν κῆπον
σκοῦζει Κορδοναρεύμπαραρος καὶ τὸ χρυσὸ παγῶνι.

Ὁ Θεωδωρὴς 'στ' Ἀνάκτορα... βαρεῖτε τὰ βιολιά...
ὦ! τί τρυφή καὶ τί τροφή τοῦ νοῦ καὶ τῆς σαρκός...
ὡς ἔξω τὸν συνώδευσε κί' ὁ Μωψ τοῦ Βασιλεῖ
Κορδονοκαλουμπάραρος γαυγίζων διαρκῶς.

Ὁ Θεωδωρὴς 'στὴν Κηφισιά γιὰ 'λίγο ζεῦκι καὶ δροσιά.

Μετὰ τὴν πολυθρύλλητον ὑποδοχὴν ἐκείνην
ὁ Θεωδωρὴς μονολογεῖ μ' ἀνέκφραστον γαλήνην.

«Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω,
ἀνθισμένο τὸ κάθε κλαδί,
συντροφιὰ μου τάχδόνι τὸ πλάνο
τὸ Κορδόνι κί' αὐτὸ κελαῖδεϊ.

Μὲ φωνὴν ὡς ἐκ βάρους στομάχων
ὅλ' ἡ πλάσις Κορδόνι φωνάζει,
κί' ἓνα πλήθος ἀκούω βατράχων
κορδονέξ κορδονάξ νὰ κοάζη.

Φύσα, Βορειᾶ γλυκύτατε, Βορειᾶ τῆς Δεκελείας,
καὶ πνεῦμα Βασιλείας,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ σκορπισθοῦν μηχανορράφα πνεύματα,
φύσα, νὰ σκύβουν δανεισταὶ 'στοῦ Θεωδωρὴ τὰ νεύματα,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε νὰ πάρουν τὰ πανιά μου,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ 'βροῦν βοσκὴ τὰ τόσα λαγαρνιά μου.

Φύσα, Βορειᾶ, καὶ δρόσισε κορμὶ κατακαυμένο,
φύσα, Βορειᾶ, καὶ χόρτασε τὸν Μπάρμπα τὸν παυμένο,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε σὲ χεῖλη φλογερὰ
ὁ κύριός μοι κί' ὁ λαὸς νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν,
φύσα καὶ πάρε με γοργὸν 'στὰ γαῦρα σου πτερὰ
ὡς ὁ Βορέας ἄλλοτε τὴν νύμφην τὴν Ὠρεΐθειαν.

Φύσα, Βορειᾶ, νὰ μεστωθοῦν κατάξερα στελέχη,
φύσα, κί' ἡ στρουγγ' αὐγάτισε καὶ μετρημὸ δὲν ἔχει,
φύσα, Βορειᾶ, 'στ' Ἀνάκτορα νὰ πάμε μὲ νταούλι,
φύσα, νὰ κοκκινίσωμε σὰν τὸ κοκκίνογούλι,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ χωρισθοῦν τὰ πρόβατα κί' ἐρίφια,
φύσα, ν' ἀφήσῃ τοὺς πιστοὺς ἡ θλίψις κί' ἡ κατῆψις.

Φύσα καὶ χαίδευσέ γλυκὰ τῆς ἄσπρης φαβορίταις μου,
φύσα μὲς 'στὰ λουλούδια μου καὶ μὲς 'στῆς μαργαρίταις μου,
νὰ τῆς μαδῇσω καὶ νὰ 'δῶ ἂν μ' ἀγαπᾷ τῶνόντι.

ἐκεῖνος ὁποῦ μ' ἔρριξε παρήμερα σὰν φρόκαλο,
ἢ τάχατε καὶ σήμερα τοῦ κάθουμαι 'στὸ δόντι
σὰν κᾶτι ποῦ τὸν ἐνοχλεῖ κί' ὡς εἶδος ψαροκόκαλο.

Φύσα, κί' Ἰδύκου γέρανοι πετοῦν καὶ πελαργοί,
κί' οἱ φίλοι πάνε κί' ἔρχονται νὰ γίνουν ὑπουργοί,
δὸς μου κί' ἐκεῖνο, Μπάρμπα μου, μὰ δῶσε μου κί' αὐτὸ
κί' ἐγὼ μαριόλος χάνομαι καὶ παίζω τὸν κρυφτό.

Μικροὶ μεγάλοι πληρωμὴν τῆς πίστεώς των θέλουν,
πᾶν νὰ μ' εὐροῦν 'στὴν Κηφισιά, τοὺς λένε 'στὴν Ἀθήναι
πᾶν 'στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος, 'στὴν Κηφισιά τοὺς στέλλουν
καὶ δὸς του πλέεν σχόλια, μουρμουρητὸ καὶ γρίνα.

Μ' ὑποσχέσεις καὶ μ' ὀδύνας
μέσῳ Κηφισιάς κί' Ἀθήνας
στέκω καὶ τοὺς βασανίζω,
νὰ μὲ 'δοῦν τοὺς ἐμποδίζω,
νὰ τοὺς βλέπω δὲν ποθῶ
ἐπειδὴ θὰ τσακωθῶ.

Φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε ν' ἀπλώσωμε Κορδόνι,
νὰ κελαῖδῃς ἡ πέρδικα, νὰ πῇ τὸ χελιδόνι:
«ἀφέντῃ, ξύπν' ἀγκάλιασε μέσα 'στὸ καλοκαίρι
Κουβέρνο ποῦν' εὐκοίλιο σὰν νᾶπιε τσιρλονέρι,
κί' Κεντρικὰ χωρὶς ζουμι σὰν περσυνὰ λεμόνια,
κί' Βασιλέα προσφιλὴ γεμάτον τσιρμιόνια».

Φύσα, τὸ κάθε φύσημα νὰ τρώγω, νὰ τὸ πίνω,
κί' ἓνας Βορειᾶς ἀποφυσῶν καὶ ξεφυσῶν νὰ γίνω,
φύσα, Βορειᾶ, κί' ἀπόστασα νὰ κάνω τὸν Φιέσκο,
φύσα λοιπόν, κί' ἀπόστασα νὰ κοπανίζω φρέσκο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀχμαιοτάτος πρεσβύτες, Δανιὴλ ὁ Σουρμελῆς,
ἀνὴρ γνώσεως εὐρείας καὶ μαθήσεως πολλῆς,
εἰς καιροὺς παρῳχημένους ἰδρυτῆς Σχολῶν μεγάλων,
μέγα Παρθεναγωγεῖον θὰ συστήσῃ κωφαλάων,
συμφωνὰ μὲ τῆς Εὐρώπης τὰ συστήματα τὰ νέα,
ποῦ χρυσοὺς καρποὺς παράγουν καὶ βλαστήματα γενναῖα.
Δι' αὐτὸ δικαίους ὕμνους θ' ἀνακρούσωμεν κί' ἐμεῖς
ὑπεράξιον ἐπαίνων καὶ πανδῆμου συνδρομῆς.

Λουτρά Κυλλήνης ἔξοχα, λουτρά Κυλλήνης πρώτης
γιὰ φάρυγγας, γιὰ λάρυγγας, γιὰ βρόγχους, γιὰ στομάχι,
πολιτισμὸς, ἀνθρωπισμὸς, καθ' ὅλα τελειότης,
κί' ἐκεῖνο τὸ Μαρίμενδρὸ μ' ἀπὸστά των τύφλα νᾶχη.
Γυνάτκα δὸς τὴν τσάντα μου καὶ τὰναγκαῖα ρούχα
νὰ τρέξω 'στὰ θαυματουργὰ νὰ κολυμβήσω ρεῖθρα...
αὐτὰ δὲν πρέπει πιά λουτρά νὰ λέγωνται θειοῦχα,
ἀλλὰ τοῦ πάλαι Σιλῶν. ἡ νέα κολυμβήθρα.

Τὰ Δάκρυα Μαγδαληνῆς, πολὺ κομψὸν βιβλίον,
πίστιν καὶ πάθος κί' αἰσθημα θρησκευτικὸν ἐγκλείον...
Μιμῆς Ἀναστασόπουλος συνέγραψε καὶ τοῦτο
ἐν ἁρμονίᾳ σκέψεων καὶ καλλιγλώσσῳ πλούτῳ.